Соната весни, і зорі соната,
І моря соната… Алегро… Фінале.
Не тане лиш сонце червоне
у шквалі навальнім –
Під нами,
над нами,
навколо –
соната п'ята.
Дзвенять піраміди… на вінчиках свічі.
…Чи в вічності я заблукав
і півсловом
Боюсь сколихнути
цю світобудову,
І літа соната вже диха в обличчя.
Соната вужа… вдар ножа невідпорний,
На сонці замішаний,
а не на крові.
І знову
соната весни. Біоструми…
Над щоглами сонце,
і сонце у трюмах.
…Сім світлих сонат вже відчалили в вічність.
Агов, капітане!..
До нової стрічі…